

Het zaad van Amalek

Mattheüs 24 verhaalt over de eindtijd: maar volgens bijbels begrip is de eindtijd al 2000 jaar gaande.

Het allereerste verschijnsel wat hier wordt genoemd als kenmerk van die tijd, is het optreden van valse leiders, verleiders, valse christussen.

Daar zijn er in de loop der eeuwen velen van geweest, zowel in christendom als in jodendom, maar ook onder mohammedanen: de grootste figuur hier is Mohammed, de profeet.

Als tweede verschijnsel: "gij zult horen van oorlogen, en geruchten van oorlogen, enz. ... maar nog is het einde niet".

Dat is dus al die eeuwen door gebeurd. 't Hoort dus niet specifiek bij onze tijd, door velen als eindtijd aangemerkt; maar hieraan zie je dus dat het altijd zo geweest is, deze hele bedeling (vanaf de opstanding van Christus) is eindtijd.

[Wel zien we een toename en een steeds meer openbaar worden van bovenstaande dingen: de "eindtijd" nadert het einde, zagezegd.]

De volkeren der wereld zijn aan zichzelf overgegeven (Rom. 1:18-32), totdat God weer bemoeienis met de wereld zal hebben, en dat is nog niet zo -> Gods bemoeienis vandaag is alléén met gelovigen.

Straks is Israël het eerste volk waar God weer de draad mee op zal pakken (na de opname).

En na Israël zijn de overige volken aan de beurt.

Zo ook met dat volk, dat altijd als vijand tegenover Israël heeft gestaan, nl. Amalek.

Zodra Israël als het ware "geboren" wordt uit Egypte, bij de uittocht, lezen we in Exodus 17:8: "Toen kwam Amalek en streed tegen Israël".

In vers 9-13 wordt verslag gedaan van deze strijd, die een hele dag duurt, en waarbij Amalek de aanvaller, de agressor, is.

De strijd wordt niet op slag gewonnen, daar zit wel iets aan vast.

Essentieel is: "de handen van Mozes moesten opgeheven blijven".

Daar, waar men zijn vertrouwen stelt op de Here, geeft Hij ook de overhand in de strijd. Niet direct de complete overwinning, maar voldoende overhand om te kunnen blijven staan, te kunnen overleven.

Amalek, de vijand, wordt ook niet weggenomen; 't ging erom dat men kon standhouden.

Mozes, Aäron en Hur zijn op de berg, waarbij Aäron en Hur er voor moeten zorgen dat de handen van Mozes omhoog blijven.

Aan deze hele geschiedenis zit ook een overdrachtelijke betekenis.

Mozes, Aäron en Hur zijn samen een beeld van Christus:

Mozes = uiteraard als "koning", leidsman van het volk;

Aäron = hogepriester

Hur = anagram (omkering) van Ruach) -> dus Heilige Geest.

Tezamen dus uitbeeldend Jezus Christus in Zijn tegenwoordige positie - en Zijn tegenwoordige werk dus ook.

In Hem hebben wij, gelovigen, de overhand, de overwinning op de Amalekieten -> overdrachtelijk hier dus ook.

De Amalekieten staan dan in het algemeen voor deze wereld, meer specifiek voor de mensheid, die beheerst wordt door de "overheden, de machten, de wereldbeheersers dezer eeuw", oftewel de duivel en zijn personeel (Efeze 6).

En overdrachtelijk gezien is deze dag een uitbeelding van de tegenwoordige bedeling, waarin wij staan in deze strijd tegen "Amalek".

Maar er is ook een veel letterlijker, profetische, toepassing van deze strijd.

Essentieel hierbij is vers 16 van hoofdstuk 17.

"En hij zeide: Dewijl de hand op de troon des Heren is, zo zal de oorlog des Heren tegen Amalek zijn, van geslacht tot geslacht".

[Wiens hand is op de troon des Heren? De hand van Amalek, danwel de duivel, die al veel eerder een greep naar de macht had gedaan (en faalde) maar nog steeds alles in het werk stelt om zich boven God te verheffen -> een staatsgreep dus eigenlijk.]

En waar Israël volk des Heren is, betekent het dus, dat er een strijd zou zijn van geslacht tot geslacht tussen Israël en Amalek.

In het verdere verloop van de bijbel kom je Amalek ook geregeld tegen, als vijand van Israël. Niettemin, Israël had de opdracht de Amalekieten uit te roeien.

En als zij die opdracht heeft, dan kun je er zeker van zijn, dat die opdracht een keer vervuld gaat worden.

Het is nu eenmaal zo, dat ongelovigen, en zeker degenen die Hem afwijzen, het recht op leven volkomen verloren hebben; als je de levende God afwijst, als je Hem afwijst, Die het Leven is, dan is het einde besloten: geen leven dus.

Deut. 25 geeft een opsomming van een aantal sociale wetten – tegen onnodige wreedheid – het zwagerhuwelijk, over maten en gewichten; en dan staat er ineens in

Vs. 17: Amalek moet uitgeroeid worden. "Gedenk, wat Amalek u gedaan heeft op uw tocht", Vs. 18: "hoe hij al de zwakken in uw achterhoede afsneed; terwijl gij vermoeid en uitgeput waart, en hoe hij God niet vreesde..."

De Amalekieten vreesden God dus niet.

En als Israël uiteindelijk rust zal hebben in het land

Vs. 19: "dan zult gij de herinnering aan Amalek onder de hemel uitwissen. Vergeet het niet"!

Het zou dus heel lang duren voor Israël het zou doen, daarom:

"Vergeet het niet"!

Want: Israël is nog niet in de rust.

"Rust" = vaste woon- en verblijfplaats,
= vrede

Volgens Hebreëen 4 is er voor Israël nog een rust om in te gaan.

Het grootste deel van de Joden leeft nog steeds in de diaspora (verstrooiing), om over de tien stammen Israëls nog maar te zwijgen.

Dit was een uitspraak (Hebr. 4) over het Messiaanse Rijk, wanneer niet Mozes en Jozua het volk het land in zullen brengen, maar de echte Mozes ->

Een profeet als Mozes -> Deut. 18:15 en Hand. 3:22,

En de echte Jozua, nl. Jehoshua (Hebreeuws) of Jezus (Grieks) – Hij, Die redt.

Ná de wederkomst van Christus zal de herinnering aan Amalek uitgewist worden; oftewel na de bekering van Israël -> waardoor Israël de rust zal ingaan.

We lezen ook in Richteren 3, 6 en 7 over het optrekken der Amalekieten; eerst samen met Moab, en later met Midian. Ze komen nooit alleen (tenzij het zwakken, vermoeden zijn), maar ze maken gebruik van andere volken, mengen zich ertussen, niet openlijk zelf de strijd aangaan – meer in het geniep – anderen het laten opknappen -> dat is de gedachte die zich opdringt als je hun verrichtingen in de bijbel nazoeft.

Ze waren op zich een klein volk, wonend ten zuiden van Israël – in de woestijn.

Later komen we ze tegen in de dagen van Saul -> 1 Sam. 15:1-3.

Saul versloeg de Amalekieten, maar liet de koning, Agag, in leven.

Toen trad Samuel op -> hij doodde hem.

Dat kostte Saul het koningschap – weliswaar op langere termijn.

Want, als je Amalek laat leven, zelfs als je het genade bewijst, dan kost het jezelf je zegeningen, je positie, want Amalek moet uitgeroeid worden.

Daarna vinden we de aanval van de Amalekieten op Ziklag -> 1 Sam. 30 -> David en de mannen waren weg; er waren alleen vrouwen en kinderen in de stad -> weer: zwakken, weerlozen!

David gaat achter de Amalekieten aan en brengt ze een zware slag toe.

De Amalekieten zijn niet zomaar een volk; ze stammen af van een man, nl. Amalek. En hij was de kleinzoon van Ezau -> Gen. 36:9-12, 16.

Amalek hoort in een lijn thuis die al begint bij Ismaël, de oudere broer van Izaäk; zoals Ezau de oudere broer was van Jacob.

Er werden onderling huwelijken gesloten -> zie Gen. 36:3, 10-12 ...

Er is dus een doorgaande lijn van Ismaël – Ezau – Amalek; en van Amalek naar Agag (koningen van Amalek altijd “Agag” genoemd -> net als “farao” in Egypte).

Agag dus, al genoemd bij Saul, maar we komen er ook één tegen in de geschiedenis van Esther: waar het Joodse volk in de Babylonische ballingschap is (Esther 3:1, 10 bijv.) -> Haman de jodenhater -> prins – troonopvolger – rechthebbende op de troon van Amalek.

De grote Jodenhater is daar, als het Joodse volk in ballingschap is -> met de bedoeling hen uit te roeien -> in alle gewesten van het rijk, ook dus in het land Israël, waar nog Joden woonden -> het voorgeslacht van de aangekondigde Messias moest uitgeroeid worden -> en Haman nam het heel ruim!

De lijn Ismaël – Ezau – Amalek – Agag zit in de lijn van het eerstgeboorterecht. Ismaël greep ernaast -> hij werd gepasseerd, aan de kant gezet ten behoeve van Izaäk.

Ezau werd vervolgens gepasseerd ten behoeve van Jacob enz.

Stél, dat dat allemaal niet zo was gebeurd, en Ismaël had het eerstgeboorterecht verkregen -> dan zou die lijn de drager zijn geweest van de term “zoon des mensen” -> nl. erfgenaam van Adam.

En dan zou ook niet Israël het volk des Heren zijn, maar heel die Edomitische, Ismaëlitische wereld -> die volkeren dus.

[Israël is ook: volkeren -> niet zomaar het Joodse volk, maar ook de tien stammen; Izaäks zonen, oftewel “I Sacksons” -> de Saksen en aanverwanten -> de Angelsaksische – westerse wereld dus, met Amerika nu aan het hoofd -> de veronderstelde vertegenwoordiger van Manasse, en als eerstgeborene ook hierboven Efraïm -> hoewel Efraïm het eerstgeboorterecht kreeg, en als grootmacht gestalte kreeg in Groot-Brittannië: het Gemenebest (Gen. 48:14-20). De macht van Brittannië neemt af; en Amerika heeft het min of meer overgenomen.]

[Wat betekent de term “zoon des mensen”?

- erfgenaam van Adam -

en wat zou Adam doen?

- Heersen over de aarde - Gen. 1:26-28,

dus: rechthebbende op de troon over de hele aarde.

En wie is de rechtmatige erfgenaam van Adam? → De tweede Adam, oftewel de Here Jezus: Luc. 3:23-38.

De situatie nu is:

Aan de ene kant hebben we te maken met “Israël - volkeren”, en aan de andere kant met “islamitische volkeren”.

De islam heeft sinds haar ontstaan een heleboel volkeren met elkaar verbonden, die dat eigenlijk normaal gesproken helemaal niet zijn.

En vanuit de islam werd de oorlog verklaard aan niet zomaar de hele wereld, maar meer speciaal de christelijke, joodse wereld.

In de 8^e eeuw zijn de islamieten vanuit Noord-Afrika, samen met volkeren die daar leefden, onder de naam “Moren” de Straat van Gibraltar overgestoken, en hebben Spanje en Zuid-Frankrijk veroverd; en ze zouden heel Europa hebben veroverd, als Karel Martel ze niet had tegengehouden (dit was een Frankische koning -> hij stopte hen bij Tours en Poitiers).

Later zijn de Moren verder teruggedreven, maar in sommige delen van Spanje zie je de Moorse invloeden - en ook overblijfselen - terug.

De Moren dus, of Mohammedanen, of moslims, of hoe je ze ook maar noemt, waren hard bezig het christelijke Europa, toen zelfs nog het Keltische Europa, te veroveren.

Maar dat was niet de enige poging.

In de 16^e eeuw kwamen de Turken (maar net zo goed mohammedanen dus) Europa vanuit het oosten binnen. Zij kwamen tot Oostenrijk, waar ze uiteindelijk tegengehouden zijn -> anders zou van daaruit heel West-Europa onder de voet zijn gelopen door de “muzelmannen”, danwel moslims.

Die dreiging is nooit weggeweest -> en waar mohammedanisme terugkeert naar de wortels - fundamentalisten noem je hen dan - zet dat aan tot oorlog.

[Fundamentalist: oorspronkelijk was dat een term voor Bijbelgetrouwe christenen: zo’n honderd jaar geleden is er een boek geschreven: “the Fundamentals of Christian faith” - als tegenhanger van het toen opkomende modernisme -> met daarin de fundamenten waarop het christelijk geloof stoelt -> Bijbelgetrouw. Die term is in een kwaad daglicht gekomen, maar het principe blijft gelijk: ook voor moslims dus -> terug naar de koran, letterlijke interpretatie, alles eens afgestoft a.h.w. -> en in de koran wordt nu eenmaal opgeroepen tot oorlog tegen ongelovigen -> en met name tegen christenen en joden -> die zijn de vijand.]

[Aan de andere kant zitten hindoes, boeddhisten enz. maar die laten ze redelijk ongemoeid -> hoewel, als het moet, zoals in India onlangs nog, pakken ze die ook.]

De jaloezie / haat is alleen te verklaren uit het feit, dat het mohammedanisme stoelt op de gedachte, dat zij, die Arabische-Edomitische volkeren, de afstammelingen zijn van Ismaël, eventueel van Ezau, en dat hun dus het eerstgeboorterecht door de neus is geboord.

En dat de rijkdom van de westelijke, dan wel christelijke, wereld, eigenlijk hun toekomt.

[Wij weten dat het nóg anders is: 't komt hooguit toe aan degenen, die de genade Gods aanvaard hebben, die hun vertrouwen gesteld hebben op de Here Jezus Christus, en Hij zou voor ons zorgen. Dan heb je nog geen garantie voor voorspoed of welvaart, of wat dan ook hoor.]

Maar er steekt dus gewoon jaloezie achter.

Zo was de aanslag op de Twin Towers in New York een regelrechte aanval op het westen, en wel in het hart ervan, nl. van de voorspoed – de zegeningen van de westerse wereld – Amerika.

En wat vrijwel meteen gezegd werd in Amerika, was:

- dat het vertrouwt op God.
- dat het zich uitsprak in: geloof in God -> door de president -> Bush dus.
- Billy Graham ging voor in een massale kerkdienst, waarin de hele regering, en voorgaande presidenten enz. aanwezig waren.
- Er waren vele kerkdiensten en bidstonden enz. -> “wij zijn een christelijk land”.

(Zou zoiets in Nederland ook gebeuren na een aanslag...???)

Wij hebben nog steeds te maken met die oude strijd die weer oplaait.

De koran en ook de hele mohammedaanse traditie, die niet eens in de koran staat, leert, dat wat is overgeleverd, opgevolgd moet worden.

Hoe je ook tegen de dingen aankijkt, hoeveel argumenten je er ook tegen kunt aanvoeren -> het haalt niets uit, want: de koran zegt... of: Mohammed zegt... of: de traditie zegt...: punt uit.

Het sluit de rede uit. Nadenken verboden.

Het is gewoon wet. Vragen stellen – ook verboden. Alles ligt vast.

En dáárom is de mens in zo'n systeem (en niet alleen in dit systeem, maar ook in alle andere religieuze systemen) niet vrij.

Bij zo'n aanslag als op New York staat je verstand stil: hoe kunnen mensen zoiets bedenken, en vooral: doen.

Maar dat speelt in zo'n systeem helemaal geen rol -> waar wet is, wordt het denken uitgeschakeld.

En een onvrij mens, gevangen in zo'n systeem, onder wet, onderneemt zelf niets, maar reageert dan op anderen -> reactionair.

[Als je bijv. aan Arabische landen denkt, denk je aan grote zandbakken; en ook al zijn sommigen daarin heel rijk, wat moet je met al je geld in zulke woestijnen; dan richt je je toch op landen, die welvaart, ontwikkeling kennen -> jaloezie.]

(Vergelijk Israël eens met Palestijnse gebieden!)

Het verwijt van Arabische landen is ook vaak dat westerse landen hun rijkdom gebruiken (Amerika voorop) om andere landen hun wil op te leggen, de wereld aan zich te onderwerpen enz., imperialisme dus.

En van hun kant misschien nog enigszins te begrijpen. Maar wat zou er gebeuren als diezelfde macht en rijkdom ter beschikking stond van de Arabische volken?

Dan ben je nog niet klaar hoor, een ramp voor de wereld.

En al helemaal als het terecht komt bij religieuze fanaten.

Dus ondanks alle kritiek op Amerika, of de westerse wereld in 't algemeen, is de wereld toch beter af als die macht en rijkdom enz. bij hen ligt.

Je kunt als moslim in de westerse wereld aardig leven en je bewegen, maar als westerling in een Arabisch land, en zeker als christen, ben je vaak je leven niet zeker.

Dan nog even een profetie van Bileam, in Numeri 24.

Een "buitenlander" wordt opgeroepen om Israël te vervloeken, maar in plaats daarvan spreekt hij een zegen uit.

Het typische is, dat Israël zich dat niet eens bewust was -> het volk was in het legerkamp, in de woestijn, en wist hier niets van.

Zo is de situatie van Israël nu ook: de Here woont niet te midden van hen, zij zijn in de "woestijn" -> de wereld, maar toch is de Here betrokken bij diverse situaties die Israël aangaan -> de zegeningen die worden uitgesproken hebben betrekking op vooral Efraïm - Manasse -> de tien stammen van Israël.

Numeri 24:20: "Toen hij Amalek zag, hief hij zijn spreuk aan.

["Spreuk" = identiek aan het woord in het N.T. voor "gelijkenis". 't Heeft daarom direct van doen met deze bedeling, nl. de verborgenheid.]

En Bileam zeide: "Amalek is de eersteling der heidenen" (of: der volkeren).

Dat betekent dus, dat Amalek (en Ismaël dus ook) de eerste is onder de volken.

Als Israël het niet is, omdat het werk dat God doet, en God Zelf, buiten werking worden gesteld, of omdat men alleen rekent met aardse maatstaven en naar de mens, dán is Ismaël de eerstgeborene en in die lijn dus Amalek, en, zoals eerder uiteengezet, de titel op de Zoon des mensen ervend.

Maar, God stelde het anders in:

Izaäk - Jacob - Efraïm - Israël - Juda - David enz.

Maar, als je met Israël niet rekent, is het Ismaël - Amalek.

Dus is het de grote tegenstander.

[Daarom zien we in het Nieuwe Testament de aanvallen voortgezet worden:

- de kindermoord door Herodes (een Edomiet), met de bedoeling de pasgeboren Messias om te brengen: Mat. 2:16-18.
- De kruisiging van de Here Jezus Zelf -> hierbij speelden de Edomitische invloeden, o.a. van de tweede Herodes, een grote rol.
- De vervolging van het "nageslacht" van de Messias -> de gemeente: Herodes de derde liet Jacobus doden: Hand. 12:1-3.
- Ook diegenen, waarvan men maar vermoedde dat ze uit het huis van David afstamden, werden genadeloos vervolgd en gedood, tot in Europa toe. Ook dat werd heel ruim toegepast - om die hele lijn uit te roeien. → In de 1^e eeuw na Christus.

Num. 24:20 "maar zijn einde (van Amalek dus) zal ondergang zijn".

De gedachte dringt zich ook op, dat het 1^e beest uit Openbaring 13 (een politiek figuur) uit deze lijn voortkomt - een Amalekiet, een Agagiet, Jodenhater, die zich allereerst zal meten met het Joodse volk, om het ten ondergang te brengen, en daarna ook de tien stammen, of-tewel de westerse wereld.

(En uiteindelijk de onderwerping van alle volken - de rest van de wereld.)

De hele westerse wereld (christelijk) toont (of: toonde) kenmerken, dan wel deugden, als naastenliefde – tolerantie – verdraagzaamheid – vergevingsgezindheid enz. Voortkomend uit het geloof in de Here Jezus Christus.

Ook Nederland heeft z'n bloei gekend; zegeningen van God, Die Zich nl. niet met de wereld bemoeit, maar wel degelijk met gelovigen. Vertrouwen op God heeft altijd zegen ontmoet.

Maar waar nu deze “christelijke normen en waarden” hoofddoel worden, ook voor ongelovigen (humanisten bijv.), maar Christus Zelf wordt buitengesloten, zullen deze zelfde kenmerken als verdraagzaamheid, tolerantie enz. de ondergang betekenen, Want dan zegent, dan wel beschermt God niet.

Want met alleen tolerantie haal je het paard van Troje binnen (immigratie). Vanuit het vertrouwen op God kun je wel naastenliefde bedrijven enz. en verdraagzaam zijn, maar zonder Christus zal Hij echt niet de kracht en de bescherming bieden om hier goed mee om te gaan, maar dan ben je aan je vijand overgeleverd.

Het punt is, dat onze westerse cultuur, ons westers denken, gebaseerd is op christelijke deugden; waarop men kan vertrouwen, en waarop men, als gevolg daarvan, kan vertrouwen op de Here.

Zo bezien gaat de hele westerse beschaving naar de knoppen, omdat men steeds meer Christus verwerpt.

En de tijd komt, dat het echte christendom van de aarde zal zijn verdwenen (na de opname), en dan begint het weer opnieuw, nl. met de vraag: - wie is de eerstgeborene - En dan meldt zich eerst Amalek, en daarna alsnog Juda en Israël totaal.

[Zoals bij de geboorte van Ezau en Jacob -> Jacob had de hiel van Ezau vast -> komen vlak na elkaar, maar ... Ezau eerst (Gen. 25:19-26).]

Voorafgaand aan de 70^e week van Daniël, en dus voor de wederkomst van Christus, zal er in het Midden-Oosten, met Israël als doelwit, oorlog zijn -> anders heeft de term “vrede – vrede – geen gevaar” uit 2 Thess. 1 geen betekenis.

[Er wordt dan nl. een verbond gesloten waarin Jeruzalem en haar status is opgenomen.]

Allemaal weinig opbeurend, maar toch spreekt de bijbel hierover.

Alleen worden wij opgeroepen als wij deze dingen zien (zich zien ontwikkelen), om “onze hoofden op te heffen, want onze verlossing is nabij”.

De conclusie is ook, dat alle naïeve pogingen om met moslims en zeker de fundamentalistische, afspraken te maken, te discussiëren, diplomatie toe te passen, argumenten in te brengen enz. totaal zinloos is.

Vanuit hun gedachtegang, wet, tradities enz. is het onmogelijk om tot een vergelijk te komen.

Vele politieke leiders, uit de westerse wereld vooral, bewandelen deze weg om vanuit onze verdraagzaamheid hen te bewegen tot verdraagzaamheid.

Naïef, dom – een doodlopende weg, inderdaad een weg waarin wij zullen ondergaan.